

saadanne Former og ledsaget af saadanne Betingelser, at vi ikke vilde være i Stand til at stemme derfor.

Naar vi nu ser paa den Behandling, dette Lovforslag er undergaaet i det andet Ting, er det efter min Mening en ikke ringe Række af Forringelser, der er sket. Der er en Forbedring, den ærede Ordfører (Hedegaard) fremhævede den, nemlig den, at i Stedet for at fordele 5 Mill. Kr. til de Kommuner, der faar særlige Udgifter i Anledning af den nye Lov, foreslaas der nu i § 16, at der skal refunderes Kommunerne $\frac{7}{12}$ fra Statskassen. Det er en Forbedring. Det bliver vel, hvad Beløbet angaar, omtrent den samme Sum; regner vi med de 60 Mill. Kr., vi hidtil har regnet med som samlet Udgift for Stat og Kommune til Aldersrenten, svarer denne yderligere Tolvtedel til 5 Mill. Kr.; men vi er ude over Spørgsmaalet om Fordelingen for disse 5 Mill. Kr.s Vedkommende, idet nu alle Kommuner vil faa en forholdsmæssig Part deraf. Dertil kommer saa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ekstra i de første 3 Aar og i de 2 derpaa følgende Aar 1 Mill. Kr. om Aaret. Dette er en Forbedring af Folketingets Forslag, som vi paaskønner. Den ærede Ordfører sagde, at det lille Skridt fra Halvdelen til $\frac{7}{12}$ kunde han gaa med til, men han kunde ikke gaa videre og vilde advare imod at gaa videre. Jeg vil mene, at det er et Skridt, ganske vist kun et lille Skridt, men dog et Skridt i Retning af det Forslag, vi stillede ved anden Behandling om en Refusion af $\frac{3}{4}$ fra Statskassen; og naar vi gaar over til det nye Princip med faste Takster, finder vi, at det gamle Argument for, at Kommunerne skulde betale Halvdelen eller der omkring, ikke mere har nær den Berettigelse som tidligere, for der kan jo ikke længere være Tale om nogen daarlig Økonomi fra Kommunernes Side, naar Taksterne er faste. Og hvordan Kommunernes Stilling er, ved vi jo alle; og er end Statens Stilling ogsaa daarlig, er der dog den væsentlige Forskel, at Staten er suveræn, det er Kommunerne ikke.

Men de andre Ændringer er efter min Mening ikke Forbedringer, de er i større eller mindre Grad Forringelser. Der er en hel Række redaktionelle og mere eller mindre formelle Ændringer, som jeg ikke skal komme ind paa for ikke at trække Tiden ud. De er efter min Mening ikke alle Forbedringer. Der er selv i det, man paa visse Steder kalder redaktionelle, formelle, tydeliggørende Ændringer, en Tilbøjelighed til, hvad der paa et vist Tidspunkt har

været meget stærkt fremme i Landstingsudvalget, at stramme Betingelserne det mest mulige til Ugunst for dem, der skal nyde Gavn af denne Lov. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder her. Vil man have en Diskussion om det, kunde jeg nævne de enkelte Punkter. Jeg skal holde mig til de væsentlige Ændringer.

Der er først Ændringen til § 5 om Kommunernes Hjælp i Tilfælde af Svækkelse eller Sygdom. Dér er Ordet „Svækkelse“ gaaet ud, og hele Ordlyden er forandret. Den ærede Ordfører for Flertallet mente, det var en Tydeliggørelse. Det er det maaske. Naar den ærede Ordfører sagde, at det udtrykte en Begrænsning, saa giver jeg ham Ret, men naar han saa siger, at det i Virkeligheden ikke er det, kan jeg ikke længere følge ham. Hvis man sammenligner Ordlyden i de to Punkter i de to Lovforslag, Landstingets og Folketingets, vil man ganske tydeligt se, at Landstingets tilsigter en Forringelse. I Folketingets Forslag stod der: „I fornødent Fald kan Kommunalbestyrelsen udover det faste Beløb i Sygdomstilfælde og i Tilfælde af Svækkelse paa Grund af Sygdom eller Alder, som nødvendiggør særlige Foranstaltninger, udrede, hvad der maatte være nødvendigt til Aldersrentenyderens og Families Kur og Pleje; for de hertil medgaaede Udgifter ydes der Refusion“. I Forslaget, som det nu foreligger vedtaget af Landstinget, staar der: „I fornødent Fald kan Kommunalbestyrelsen udover det faste Beløb i Sygdomstilfælde, naar der foreligger Indstilling fra en Læge, tilstaa Hospitalsbehandling, Medicin, Bandager, kunstige Lemmer og lignende Ydelser samt lønnet Sygepleje i Hjemmet;“ og for disse Udgifter ydes der Refusion. Det er en Tydeliggørelse, men det er en Begrænsning, en Afgrænsning saa omhyggelig som muligt, for at Kommunerne skal være pligtige til ikke at gaa et Skridt videre, end Lovens Ordlyd her tillader. Det kan jeg kun beklage. Nu hørte jeg ganske vist — og til min Tilfredshed —, at den ærede Ordfører for Udvalget udtalte, at han ikke ansaa Lovens Mening for væsentlig forandret, at han mente, Indenrigsministerens Fortolkning her ved tredie Behandling i Folketinget fremdeles skal være gældende, og at denne Ordlyd ikke var til Hinder for en saadan human Gennemførelse. Jeg kan naturligvis kun paa Socialdemokratiets Vegne udtale min Glæde derover og mit Haab om, at denne humane Fortolkning i saa høj Grad, som Ordlyden paa nogen